

סוף-סוף

שונא!

יחי

האיזור!

הוך! תנו לי לופה רבותי — סוף-סוף שונא!
יעל גשור יקירתי. מה שנכון נכון. אין מילים בפי לתאר כמה את צודקת.
המדור הזה מעצבן גם אותי עצמי, בצורה אשר לא תאמן. אמנם, לא באופן סדיר כמו

מיכתבים למערכת מיכתבים בחזרה

אותך, „בכל שבועי“, כיוון שלי, בניגוד לך, יש מי שמעט ברזל, ואינני בולעת אותו לעיתים כה תכופות. גם אני לא סובלת את הכתיבה הכאילו חברמנית של עצמי — אבל מה לעשות? מי אנו ומה אנו, — שתי חסרות מוח — מול קהל האלפים המאוהב?

אני לא מדברת על זה שהם בוכים כאשר משהו גופני מציק להם. אני מדברת על סיבות לבכי של דקות-לפני-שינה, אשר לכאורה נטול הסבר. ובכן, הוא לא כלי-כך נטול הסבר.

לוקח להם די הרבה זמן ללמוד לחיות עם הרגעים המרגיזים של השתלטות ה"שינה ועירפול החושים, כשהגוף הקטן מתפוצץ מעודף צימאון לחויות. יש להם כלי-כך הרבה להסמיק לקלוט בהיותם ערים! בשום אופן הם לא מסכימים להיכנע לשינה. עד שהם לומדים ש"זה" פשוט כוח חזק מהם. הם מתרגזים כהוגן.

הם נלחמים בבכי של כעס עד טיפת העירנות האחרונה. ואז רואים איך העיניים מתערפלות במבט זוגי, וכך-כך — עוד דין קישוט זעיר מחליק אל השינה.

פטנטים

כן

להריח גבינה!!

פתחתי השבוע את מקלט הטלוויזיה ונפלתי על קטע משוגע. רגע של פגע קראו לו. איזה חכם-באשי אחד התחיל להריגיש כלבוטק, והגיש שם עם מצלמה נסתרת את מה שהיה נדמה לו כסקופ עולמי.

העדרה תפסה אזרחים מיסכנים, שהרימו מעט את מיכסה קופסת הגבינה הלבנה, כיוונו נחיר, וסחבו שאכטה בריאה של ריח, לריאות.

ועוד סיימו את הקטע באזהרה חביבה מחליאה נוסח: שובבינו תיזהר! המצלמה הנסתרת שלנו תחפוס אותך באשר אתה שם! תקפיד להיות ילד טוב, כי האח הגדול מפקח. פיכס!

אני מודיעה לכם באופן הגיגי — אילו היינו חיים במדינה, שבה יש קשר קבוע בין תאריך מוטבע על מיכסה של גבינה ובין טריותה בפועל, ניחא.

אבל אנחנו חיים בפרטציה, שם „כולנו יהודים“, „אל תעשה עניין“, „אז מה יש“.

לא קיימת שום דרך לבדוק את טריותה של הגבינה הלבנה, כאן בארץ, חוץ מאשר לפתוח מעט את המיכסה, ולהריח. דיברת החנווני אינה מוסמכת אפילו על החנווני עצמו.

חמורים גדולים! זה ממש מרגיז! במקום לשים מצלמה נסתרת למיפעלים, למחלי-קים ולכל האחראים לאי-טריות גבינה, תופסים את הלוקו בונב, מצאו להם טרף הכי קשה בהארכייה!

משחיתי איכות-החיים שכמותם. לא מתביישים, בגלל חמישים פונט עלובים, לבדוק.

אימהות

למה תינוקות רכים

בוכים לפני השינה

יש להם סיבה טובה. יש להם סיבה.

אין די זמן לישון הוא אוסף חוויות

פנינה רוזנבלום המכה ה-801

עיצוב תכשיטים במחירים נאיביים

אהרון בכר כתב במוסף ידיעות אחרונות, תחת הכותרת „חדש בארץ“, את השם של פנינה רוזנבלום שמונה מאות פעם. מהי מצחוק, או הנה, שהיה צודק הבחור, פנינה רוזנבלום בכבודה ובעצמה, בפעם השמונה מאות ואחת. צילמנו אותה לכבוד תערוכת התכשיטים שערכה דליה שרון בשבת האחרונה ברמת-השרון. היא יוצרת תכשיטים בעיצוב מקורי, משרי גע לאללה, ומה שהכי מצא-חן בעיני בעסק זה המחירים. מצחיקים באחריות. אפשר להשיג אצלה יופי של דברים מכסף, גם באלף לירות. (כן!) מיספר הטלפון שלה בבית זה 052-82272. מציאות נעימות.

בריא, חורף לא ממת אותו. וגם לא קצת שלכת. אחרי שחזור האושר ללב, כיוון שמנקים על אמת את כל הובל ומוצאים פיתרון, פיתאום הכל נהדר. גם הבעל, גם התינוק, גם הנישואים, גם החיים, הכל! כן, וגם לא לשכוח, שכאשר חוזרים למישקל רגיל, איטי, אבל בטוח ובאחריות, מתכוון גם העור המועזע למדמו הרגילים. קיראי את העסק הזה ככל פעם שתעלה לך הקריזה למוח. אם הבנת אותי נכון, והסיפור שלך אינו סיפור חיים חריג מסרט בלחות — הקריזה תרגע.

סימלית עם התינוק, עוד מישהו שיסתובב בבית ויתן תחושה של לא לבד בעולם. אין דבר יותר מטריף לנפש מאשר להיות קע בבית לבד עם התינוק, כל היום, אהוב באמת ככל שהילד יהיה. זה לא טיבעי, ומובן שהנשמה מתמרדת.

תני לחבר האמיתי שלך לחיים את הצ'אנס לדעת מה אוכל אותך, ומה פירור שם של תחושות כבדות שכאלה. הוא לא אדם רע. הוא ייצא מגידרו למצוא פיתרון לגוש הגדול והגולמי הזה שעומד באוויר, וקוראים לו „מחנק“ ו„מלכודת“. עצם שיי תופו בעסק כבר יתן לך תחושת-רווחה אמיתית ולא מסיסמאות. שאת אכן לא לבד בעסק.

כמוכן, אפשר לא לספר לו כלום, כדי להפיל אותו מראש. התחושה של אחד אשם פרמננטי לידך היא תחושה מאוד נוחה — אבל אני מקווה בכל ליבי שאינך „קורבן מיקצועי“, שהוא הבריווג של „האשם“.

לא להיבהל אם אהבה הולכת לפעמים לישון. לא להריגיש צורך נפשי „לעשות עם זה משהו“, כי אם אין „תשוקה“ ו- „משיכת אמת“ מה שווים הנישואים? הם שווים ואין! צרות ולחצים נפשיים, תמיד שלחו את „האהבה הבורעת“ לישון קצת. אז מה. זה מהחיים. תכונתה של אהבה לקום אחר כך מחדש, בתנאי שלא קברו אותה בינתיים. כשישנה, וחשבו אותה ל- מת, בטעות. אהבת אמת, שבגינה נישאת, אני מקווה. קמה אחרי-כך מחדש, כמו עץ חרוץ אחרי הגשם, ופורצת בעוז. כשהעץ